

Aisha bint Abu Bakr

Översättning till svenska: Aisha & Aisar

Källa: <http://jannah.org/sisters/aishah.html>

Aishas (må Allah vara nöjd med henne) liv är ett bevis på att en kvinna kan vara kunnigare än en man och att en kvinna kan vara lärare åt de mest lärda. Hennes liv är också ett bevis för att en kvinna kan utveckla ett inflytande över både män och kvinnor och förse dem med inspiration och ledarskap. Hennes liv är också ett bevis på att samma kvinna samtidigt kan vara totalt feminin och vara en källa till välbehag, glädje och tröst för sin man.

Hon studerade aldrig vid något universitet, för det fanns inga sådana vid den tiden. Men fortfarande så studeras hennes uttalanden i litterära fakulteter, hennes rättsliga uttalanden studeras på juridikhögskolor och hennes liv och arbete studeras och efterforskas av studenter och lärare i muslimsk historia, och så har det varit i över tusen år.

Huvudparten av hennes väldiga kunskaper tog hon till sig medan hon fortfarande var väldigt ung. I sin tidiga barndom växte hon upp tillsammans med sin far, som var mycket omtyckt och respekterad eftersom han var en man med mycket bred kunskap, gott uppförande och en angenäm närvaro. Dessutom så var han den ädla Profetens (Guds frid och välsignelser över honom) närmaste vän, och denne var en regelbunden besökare i deras hem alltsedan de första dagarna av hans uppdrag.

I sin ungdom, redan då känd för sin väldiga skönhet och sitt goda minne, så kom hon under den kärleksfulla omsorgen och tillsynen av självaste Profeten (Guds frid och välsignelser över honom). Som hans fru och närmaste vän så kunde hon ta del av hans kunskap och insikt på ett sätt som ingen annan kvinna någonsin har kunnat göra.

Aisha (må Allah vara nöjd med henne) gifte sig med Profeten i Mecka när hon var mest troligt i det tionde året av sitt liv men hennes bröllop firades inte fören det andra året efter Hijrah då hon var cirka fjorton år gammal. Både före och efter sitt bröllop fortsatte hon att ha en naturlig barnslighet och hon verkade inte alls vara överväldigad över det faktum att hon var gift med Guds budbärare, den som alla hans följeslagare, till och med hennes egen far och mor, behandlade med en sådan kärlek och med en sådan vördnad som inte visades någon annan.

Om sitt bröllop har hon berättat att hon strax innan hon skulle vara tvungen att flytta ifrån sina föräldrars hus, smög ut på bakgården för att leka med en vän som hade vägarna förbi:

"Jag lekte på en gungbräda och mitt långa raka hår blev rufsigt," sa hon. "De kom och tog mig ifrån min lek och gjorde mig i ordning."

De klädde henne i en bröllopsklänning som var gjord av ett fint rödrandigt tyg från Bahrain och sedan tog hennes mor henne till det nybyggda huset där några kvinnor från Ansar väntade på henne utanför dörren. De gratulerade henne med dessa ord "För gott och för lycka, må allt gå väl! " Sedan gick hon in till Profeten (Guds frid och välsignelser över honom), som log mot henne, och sedan hämtades ett glas mjölk till dem. Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) drack ifrån det och sedan erbjöd han också Aisha att dricka. Hon sa blygt nej till det men han insisterade så hon drack och sedan gav hon glaset till sin syster Asma som satt bredvid henne. De andra drack också av mjölken. Så enkelt var deras bröllop, de hade inte ens någon bröllopfest.

Giftermålet med Profeten ändrade inte hennes lekfulla sätt. Hennes unga vänner kom regelbundet och besökte henne i hennes eget hus.

"Jag brukade leka med mina dockor, " har hon berättat, "tillsammans med flickorna som var mina vänner, och när Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) kom hem så brukade de smyga ut ur huset och han brukade gå ut efter dem och hämta tillbaka dem, för han var glad för min skull att de var hemma hos mig. Ibland så brukad han säga 'Stanna där ni är' innan dess att de hade hunnit gå, och sedan brukade han leka tillsammans med dem. En dag så kom Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) in till mig när jag lekte med mina dockor och han sa: 'O Aisha, Vad är detta för lek?' 'Det är Solomons hästar, 'sa jag och han skrattade. I bland när han kom in så brukade han täcka sig med sin mantel så att han inte skulle störa Aisha och hennes vänner.

Men Aishas (må Allah vara nöjd med henne) tidiga liv i Medina kunde också vara allvarligt och oroligt. En gång så blev hennes far och två följeslagare som bodde med honom mycket sjuka i en farlig feber som var vanlig i Medina vid den tidpunkten vissa årstider. En morgon när Aisha gick för att besöka honom så hittade hon de tre männen liggandes helt förklenade och utmattade. Hon frågade sin far hur han mådde och han svarade henne på vers men hon förstod inte vad han menade med detta. De två andra svarade henne också med rader av poesi som hon ansåg vara ointelligent babbel. Hon blev djupt oroad och sedan gick hon hem till Profeten och sa:

"De yrade, som galningar, p.g.a. feberns hetta." Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) frågade vad de sagt och han blev lugn när hon kunde repetera nästan ord för ord det som de sagt och han fann att det var begripligt trots att hon inte till fullo förstod vad de sagt när hon först hörde det. Detta var bara en skymt av det otroliga minne hon hade, som,

allt efter som åren gick, skulle komma att bevara så många ovärderliga uttalanden av Profeten (Guds frid och välsignelser över honom).

Av alla Profetens fruar i Medina, så stod det klart att Aisha (må Allah vara nöjd med henne) var den som han älskade mest. Då och då brukade hans följeslagare fråga honom:

"O Guds sändebud, vem älskar du mest i denna värld?" Han brukade inte alltid ge samma svar på denna fråga för han kände en mycket stor kärlek till många; sina döttrar och deras barn, för Abu Bakr, för Ali, för Zayd och hans son Usamah. (må Allah vara nöjd med dem) Men av hans fruar så nämnde han bara en i detta sammanhang, och det var Aisha. Hon älskade honom lika mycket tillbaka och ofta sökte hon bekräftelse av att hans kärlek till henne fortfarande var den samma. En gång frågade hon honom: "Hur är din kärlek till mig?"

"Som en reps knut," svarade han och med det menade han att den var stark och säker. Då och då efter detta brukade hon fråga honom:

"Hur är det med knuten?" Då svarade han: "Ala haaliha" (I samma tillstånd).

Eftersom hon älskade Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) så mycket så blev hennes kärlek också en svartsjuk kärlek och hon kunde inte stå ut med att Profetens uppmärksamhet skulle ges mer än nödvändigt till andra för det blev för mycket för henne. Hon frågade honom:

"O Guds sändebud, berätta för mig om dig själv. Om du stod mellan de båda kullarna i dalen och du kunde bedriva bete på den ena men inte på den andra, på vilken av dessa skulle du placera din flock?"

"På den där det gick att bedriva bete," svarade Profeten (Guds frid och välsignelser över honom). "Såpass, " sa hon, "och jag är som ingen annan av dina fruar. Alla av de har haft en man före dig, utom jag." Profeten log och var tyst. Om sin svartsjuka brukade hon säga några år senare:

"Jag var inte svartsjuk på någon annan av Profetens fruar så som jag var på Khadijah, eftersom han hela tiden nämnde henne och eftersom Gud hade beordrat honom att ge henne det glada budskapet om att hon skulle få ett hus i Paradiset byggt av ädla stenar. Och varje gång han offrade ett får brukade han skicka en bra bit av det till hennes närmaste vänner. Jag sa ofta till honom:

"Det är som om det aldrig funnits någon annan kvinna än Khadijah."

En gång när Aisha (må Allah vara nöjd med henne) klagade och frågade honom varför han talade så varmt om "en gammal qurayshkvinna", blev

Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) sårad och sa: "Hon var den fru som trodde på mig även när andra förnekade mig. När människor ljög för mig, så bekräftade hon min ärlighet. När jag inte hade något så spenderade hon sin förmögenhet för att lätta bördan av min sorg..."

Trots sin svartsjuka, som inte var av den milda graden, var Aisha (må Allah vara nöjd med henne) verkligen en generös själ och väldigt tålmodig. Tillsammans med Profetens andra fruar genomlevde hon långa perioder av fattigdom och hunger. Det kunde gå dagar utan att någon eld tändes i Profetens (Guds frid och välsignelser över honom) hem för att laga mat eller för att baka bröd och de brukade leva på endast dadlar och vatten. Fattigdomen förorsakade henne varken smärta eller förödmjukelse; och i bättre tider så ändrade hon inte sitt sätt att leva.

En gång var Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) borta från sina fruar under en hel månad eftersom de hade sårat honom genom att begära av honom mer än han hade. Detta var efter expeditionen till Khaybar när längtan efter att få dyra presenter ökade. När han återvände gick han först till Aishas (må Allah vara nöjd med henne) hus. Hon blev överlycklig över att återse honom men han sa att han hade fått en uppenbarelse som gjorde att han var tvungen att prioritera två saker före henne. Sedan reciterade han verserna:

" Profet! Säg till dina hustrur: 'Om ni längtar efter (de glädjeämnen som) livet i denna värld (kan erbjuda), kom då (till mig) så skall jag lösa er i godo från det äktenskapliga bandet som ni önskar. Men om ni har sinnet vänt mot Gud och Hans Sändebud och det eviga livets (goda), har Gud en rik belöning i beredskap för dem av er som vill göra det goda och det rätta."

(Koranen 33:28-29)

Aishas (må Allah vara nöjd med henne) svar var:

"Jag fördrar Gud och Hans sändebud och livet efter detta," och hennes svar repeterades av alla de andra.

Hon stod fast vid sitt val både under sitt liv med Profeten och efter. Senare, när muslimerna blev belönade med enorma rikedomar, fick hon en present som bestod av hundra tusen dirham. Hon fastade när hon tog emot pengarna och sedan skänkte hon en stor del av pengarna till de fattiga och de behövande fastän hon inte hade någon mat i sitt eget hem. Kort efter sa en tjänare till henne: "Kan du köpa kött för en dirham till att bryta din fasta med?"

"Om jag hade kommit i håg så hade jag gjort det" sa hon.

Profetens (Guds frid och välsignelser över honom) tillgivenhet för Aisha (må Allah vara nöjd med henne) fortsatte till slutet. Tiden för sin slutgiltiga sjukdom tillbringade han på inrådan från sina andra fruar, hos Aisha. Den mesta delen av tiden låg han på en soffa med sitt huvud

vilandes mot hennes bröst eller i hennes knä. Hon tog en tandpetare (siwak) från sin bror, tuggade på den för att mjuka upp den och sedan gav hon den till Profeten (Guds frid och välsignelser över honom). Trots sin svaghet så gnuggade han sina tänder med kraft. Inte långt därefter förlorade han medvetandet och Aisha trodde att det var inledningen till döden, men efter en timme så öppnade han ögonen igen.

Det är Aisha (må Allah vara nöjd med henne) som har bevarat åt oss den mest ärade av Guds skapelser, Hans älskade Budbärare (må Han överösa honom med Sina finaste välsignelser) sista stunder i livet.

Sedan öppnade han sina ögon igen. Aisha kom då ihåg att Iris hade sagt till henne: "Ingen Profet möter döden innan dess att hans plats i paradiset har visats för honom och han blivit erbjuden att fortsätta leva eller dö."

"Han kommer inte att föredra oss," sa hon till sig själv. Sedan hörde hon honom mumla: "Med den enastående gemenskapen i Paradiset, med dessa som Gud har överöst med nåd, profeterna, martyrerna och de rättfärdiga..." Sedan hörde hon honom mumla igen: "O Herre, med den enastående gemenskapen," och dessa var de sista orden som hon hörde honom säga. Gradvis så blev hans huvud tyngre mot hennes bröst, till dess att de andra som var i rummet började gråta, och sedan la Aisha hans huvud på en kudde och började sörja med dem.

På golvet i Aishas (må Allah vara nöjd med henne) rum nära soffan där han låg, grävdes en grav i vilken den siste Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) begravdes under stor förvirring och sorg.

Aisha (må Allah vara nöjd med henne) levde i nästan femtio år efter Profetens (Guds frid och välsignelser över honom) bortgång. Hon hade varit hans fru i ett årtionde. Mestadels av den tiden spenderade hon med att lära sig och skaffa kunskap ur de två viktigaste källorna till Guds vägledning, Koranen och Profets (Guds frid och välsignelser över honom) Sunnah. Aisha var en av tre fruar (de andra två var Hafsah och Umm Salamah) som memoriserade Uppenbarelsen. Liksom Hafsah lät hon få en egen kopia av Koranen nerskriven efter det att Profeten hade dött.

När det gäller Ahadith, eller Profetens (Guds frid och välsignelser över honom) uttalanden, så är Aisha en av fyra personer (de andra är Abu Hurayrah, Abdullah ibn Umar, och Anas ibn Malik) som har återberättat mer än två tusen av dessa. Många av dessa härrör till några av de mest ultimata aspekter av en persons uppträdande som endast någon i Aishas ställning kunnat ta del av. Vad som är väldigt viktigt är att hennes hadithkunskaper skrevs ner av minst tre personer, inklusive hennes brorson Urwah, som blev en av de största vetenskapsmännen i den generation som följde efter Profetens följeslagare.

Många av Profetens (Guds frid och välsignelser över honom) kunniga följeslagare och deras efterföljare lärde sig av Aisha (må Allah vara nöjd med henne). Abu Musa al-Ashari sade en gång:

"Om vi, Profetens följeslagare, hade några svårigheter i någon fråga, så frågade vi Aisha om detta."

Hennes brorson Urwah försäkrade att hon inte bara var kunnig i fiqh utan även i medicin (tibb) och poesi. Många av Profetens (Guds frid och välsignelser över honom) äldre följeslagarna kom till henne för att få råd rörande frågor om arv, vilket krävde ett högt kunnigt matematiskt interlekt. Vetenskapsmän ansåg henne vara bland de tidigaste fuqaha i Islam vid sidan av personer som Umar ibn al-Khattab, Ali och Abdullah ibn Abbas. Profeten (Guds frid och välsignelser över honom) hänvisade till hennes väldiga kunskaper i Islam när han sa:

"Lär er en portion av er religion (deen) från denna rödfärgade kvinna." "Humayra" vilket betyder "rödfärgad" var ett smeknamn Profeten gett till Aisha.

Aisha (må Allah vara nöjd med henne) ägde inte bara en stor kunskap utan hon tog också en stor aktiv del i utbildning och social reform. Som lärare hade hon ett klart och övertygande sätt att tala och hennes talförmåga har beskrivits i superlativa termer av al-Ahnaf som sa: "Jag har hört Abu Bakr och Umar, Uthman och Ali och Khulafas tal till denna dag, men jag har inte hört ett tal mer övertygande och vackrare än det som jag hörde komma från Aishas mun.

Män och kvinnor kom långt ifrån för att ta del av hennes kunskap. Det var fler kvinnor än vad det var män som kom för att lyssna på henne. Förutom besvarandet av frågor, så tog hon pojkar och flickor, några av dem föräldralösa, under sin uppsikt och tränade dem under sin omsorg och vägledning. Även hennes släktingar tog emot undervisning av henne. Hennes hus blev en skola och en slags vetenskaplig akademi.

Några av hennes studenter var enastående. Vi har redan nämnt hennes brorson Urwah, som var en berömd rapporterare av hadith. Bland hennes kvinnliga elever fanns Umrah bint Abdur Rahman. Hon är av forskare ansedd som en av de mest trovärdiga återberättare av hadith och det är sagt att hon agerade som Aishas (må Allah vara nöjd med henne) sekreterare som tog emot och svarade på brev som var adresserade till Aisha. I Aishas strävan att utbilda muslimska kvinnor i Islams lagar och läror har vi ett exempel som bör åtföljas.

Efter Khadijah al-Kubra (Den stora) och Fatimah az-Zahra (Den glänsande), anses Aisha as-Siddiqah (Den som bekräftar sanningen) (må Allah vara nöjd med dem) vara den bästa kvinnan i Islam. På grund av sin starka personlighet så var hon en ledare på alla plan; i kunskap, i

samhället, i politik och i krig. Ofta ångrade hon sin involvering i krig men hon levde länge nog för att få en plats som den mest respekterade kvinnan av hennes tid. Hon dog när hon var 58 år gammal, i månaden Ramadan och som hon bad om blev hon begravd i Jannat al-Baqi, i Staden av Ljus, bredvid Profetens (Guds frid och välsignelser över honom) andra följeslagare.